

עפ"ג 58720/02/18 - מדינת ישראל נגד עמית אפרים

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 58720-02-18 מדינת ישראל נ' אפרים 12 אפריל 2018

בפני הרכב כבוד השופטים:
י. גריל, שופט בכיר [אב"ד]
א. אלון, שופטת
ש. שטמר, שופטת עמיתה
המערערת:

מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד ענבל הוכמן
מהלשכה המשפטית של המכס ומע"מ

נגד
המשיב:

עמית אפרים
ע"י ב"כ עו"ד זוהר ניסים

פסק דין

1. לפנינו ערעור של המדינה על פסק דין של כב' השופטת אורית קנטור, שניתן ביום 17/1/18 בת"פ 69157-03-17 בבית משפט השלום בחיפה (להלן "**בית משפט קמא**").

הערעור נסוב על כך שבית משפט קמא, בהתאם לסמכות שבסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי (נ"מ) התשמ"ב-1982, נמנע מלהרשיע את המשיב וגזר עליו 12 חודשים של צו מבחן, של"צ בהיקף של 200 שעות ופיצוי למדינה בסכום של 3,000 ₪. המערערת מבקשת להרשיע את המשיב ולהחמיר בענישתו.

כתב האישום בבית משפט קמא

2. בכתב האישום, שבעובדותיו הודה המשיב, נטען כדלקמן:

המשיב היה בעל רשיון כניסה לנמל חיפה, שהונפק לו עקב היותו עובד בחנות הפטורה ממכס בנמל של חברת "ג'יימס ריצ'רדסון בע"מ" (להלן "**חב' ריצ'רדסון**"). ביום 23/12/14 דיווח המשיב למעבידו על מכירה, פטורה ממסי יבוא, של 50 פאקטים של סיגריות מסוג "פרלמנט" לאוניה

"NARAK K" (להלן "**האוניה**"). בפועל, המשיב לא מכר את הסיגריות לאוניה ולא השאיר אותן באוניה; במעקב של מנהל החנות של חב' ריצ'רדסון בנמל, נצפה המשיב כשהוא אוסף את הסיגריות, מעמיס אותן על רכב החברה, נוסע לכיוון האוניה, אינו מפרק את החבילות על מנת להעלותן לאוניה, אלא נוסע עמן ברכב החברה אל מחוץ לגבולות הנמל. המשיב נעצר על ידי מנהל החנות מחוץ לגבולות הנמל. למקום הוזעקו חוקרי יחידת המכס והמע"מ, ובחיפוש

ברכבו של המשיב, נמצאו חבילות הסיגריות, שלא שולמו עליהן מסי היבוא כמתחייב על פי החוק. מס הקניה שהיה צריך לשלם עליהם היה בסכום של 10,308 ₪, המע"מ היה בסכום של 2,124 ₪, ובסה"כ עמד סכום המיסים שלא שולמו למדינה על 12,450 ₪.

3. המשיב הואשם בעבירה של הברחת טובין לפי סעיף 211(ר)(1) לפקודת המכס ובעבירה של החזקת טובין טעוני מס מבלי ששולם המס המגיע עליהם ללא סיבה מוצדקת לפי סעיף 22(א)(3) לחוק מס קניה (טובין ושירותים) התשי"ב-1952.

הפניית המשיב לקצין המבחן והתסקיר של קצין המבחן

4. בישיבה מיום 4/7/17, בה הודה המשיב בעובדות כתב האישום וביקש להורות על קבלת תסקיר של קצין מבחן, וזאת במטרה שלא להרשיעו בדין, נעתר בית משפט קמא לבקשה, קבע כי המשיב עבר את העבירות בהן הודה, והורה על קבלת תסקיר של קצין מבחן. קצין המבחן הונחה על ידי בית משפט קמא להתייחס לסוגיית אי ההרשעה "בין היתר לאור קביעותיו של בית המשפט המחוזי בעניין אלקובי בעפ"ג 52268-02-17" (להלן "פסק דין אלקובי", אליו נחזור בהמשך).

התסקיר של קצין המבחן

5. עיקריו של התסקיר, הנושא תאריך 15/11/17, היו כדלקמן: המשיב הוא כבן 37, נשוי ואב לשני ילדים קטנים. אין לו הרשעות קודמות. הוא היה שחקן כדורגל בנבחרת ישראל לנוער ובמכבי חיפה עד שבגיל 21 עבר פציעה, ריסוק הקרסול, ומאז לא המשיך לשחק כדורגל. הוא עבד בחברת ריצ'רדסון מזה כשבע שנים עד לאירוע שתואר בכתב האישום. הוא עובד מזה כשנתיים כשותף עם דודו בחנות למוצרי טבק ובדואר. המשיב הציג לקצין המבחן מסמך המאשר כי השתתף בקורס הכנה למבחני תיווך נדל"ן במכללת המרכז הנדל"ן בע"מ וטען, כי אם יורשע במשפטו דכאן, לא יתאפשר לו לקבל הסמכה לעסוק כמתווך נדל"ן. המשיב הוסיף כי לא ניגש למבחנים לקבלת היתר לעסוק כמתווך נדל"ן והסביר זאת בכך שהוא מחכה לתוצאות המשפט על מנת לגשת לבחינות, אם ייעתר בית המשפט לבקשתו שלא להרשיעו בדין.

אין למשיב הרשעות קודמות. לטענתו פותה על ידי רב החובל של האוניה, לקחת לעצמו את הסיגריות.

המשיב מסר לקצין המבחן, כי הוא מתבייש לפני בני משפחתו, לרבות אביו, וכי יחסיו עם אשתו התערערו בשל שהיא התקשתה לקבל את התנהגותו.

6. קצין המבחן חיווה דעתו, כי המשיב הוא "אדם מתפקד, אשר לאורך השנים הצליח לשמור על יציבות במסגרות השונות". מנגד הרושם של קצין המבחן היה שהמשיב גילה קושי בוויסות רגשי ובביטוי רגשותיו. קצין המבחן סבר כי המשיב מתקשה בהתמודדות במצבי לחץ וקושי, אולם הוא מקבל אחריות לביצוע העבירות, מכיר בתוצאות מעשיו ומבטא נכונות להשתלב בהליך טיפולי על מנת לקבל כלים להאבק במקרים של לחץ וקושי.

7. ההמלצה של קצין המבחן לבית משפט קמא הייתה להטיל על המשיב צו מבחן לתקופה של שנה, ולא להרשיעו בדיון בהתחשב שזוהי הרשעה ראשונה ויחידה, ושהמשיב קיבל עליה אחריות וכן במטרה "**להמנע מפגיעה ביכולתו להתפתח בתחום הנדל"ן**".

טיעוני הצדדים בבית משפט קמא ופסק דינו של בית משפט קמא

8. בית משפט קמא סקר בפסק דינו את תסקירו של קצין המבחן ואת טיעוני הצדדים לפניו, שנביא כאן את עיקריהם:

9. המדינה ביקשה שלא לאמץ את מסקנותיו של קצין המבחן, שאינן אלא בגדר המלצה בלבד. לעמדתה, המשיב לא עומד בתנאים שנקבעו בחוק ובפסיקה לעניין הימנעות מהרשעה. כך, הרשעתו בדיון של המשיב לא תמנע ממנו לעסוק בתיווך בנדל"ן ועל כל פנים, לא הוכח כי הסיכון של חסימת דרכו המקצועית של המשיב בתחום התיווך בנדל"ן הוא קונקרטי וממשי. זאת ועוד: מדובר בעבירות קלות לביצוע וקשות לאיתור. המשיב מעל באמון שניתן בו על ידי מעבידו והמדינה. הערכים המוגנים שנפגעו הם השמירה על יציבות המשק והקופה הציבורית, עקרונות שוויון בנטל הנשיאה במסים, פגיעה באמון הציבור במערכת גביית המס ובשלטון החוק. הברחת טובין הפכה למכת מדינה, כשהאינטרס העומד בבסיסה הוא אינטרס כלכלי מובהק תוך השגת יתרון על המתחרים. לסיכום ביקשה המדינה להעדיף את השיקולים של הוקעת המעשים על שיקולי השיקום, ובהתאם להרשיע את המשיב, להטיל עליו קנס משמעותי, שיפגע בכיסו וכן לגזור עליו מאסר בפועל לתקופה של ארבעה חודשים ומאסר על תנאי.

10. הסניגור הסתמך על "**פסק דין אלקובי**", שדן אף הוא בעבירות של הברחה מהנמל. אלקובי הורשע על ידי אותו מותב של בית משפט קמא (כב' השופטת קנטור). בית המשפט המחוזי בחיפה ביטל את ההרשעה ואת גזר הדין ודן את אלקובי לשל"צ של 200 שעות ופיצויים בסך של 3000 ₪. הסניגור ביקש לאמץ את ההלכה העולה מפסק דין אלקובי ולהמנע מהרשעת המשיב, בהתחשב, בין היתר, שהמשיב, כפי שנקבע גם בפסק דין אלקובי לגבי אלקובי, לא יוכל לעסוק במקצוע בו הוא חפץ לעבוד.

עוד ביקש הסניגור להתחשב, כשיקול על מנת שלא להרשיע, שהמשיב נטל אחריות והודה בהזדמנות הראשונה, שהוא פוטר מעבודתו, פיצוי הפיטורין שלו נשללו, וחבילות הסיגריות נתפסו והוחרמו.

11. בית משפט קמא מצא כי יש דמיון בין העובדות בפסק דין אלקובי לעובדות כאן, ומכאן שאין להרשיע את המשיב. עוד שקל בית משפט קמא את המלצתו של קצין המבחן שלא להרשיע את המשיב בשל התרשמותו כי מדובר במעידה חד פעמית, נטילת אחריות מיידית, רצונו של המשיב לעסוק בתחום הנדל"ן ונכונותו להשתלב בהליך טיפולי במסגרת השירות. בית משפט קמא קבע כי אף הוא בדעה שמדובר במעידה חד פעמית וכי, אמנם, המשיב לא הביא ראיה פוזיטיבית על כך שהרשעה עלולה לפגוע בעתידו התעסוקתי אולם "**מן הסתם עיסוק בנדל"ן הוא עיסוק אשר הרשעה עלולה לפגוע בו**". עוד קבע בית משפט קמא כי המשיב הציג לפני שירות המבחן אישור המעיד על כך שהשתתף בקורס הכנה למבחני תיווך במכללת המרכז לנדל"ן בע"מ וכי משיחות טלפון שערך הסניגור עם רשמת המתווכים, עולה כי גם אם הרשעה "**לא תהווה חסם אוטומטי לעיסוק בנדל"ן היא עלולה להוות בהחלט חסם לצורך עיסוק בנדל"ן**".

12. בסיכום פסק הדין קבע בית משפט קמא, כי הוא מאמץ את המלצת קצין המבחן ונמנע מלהרשיע את המשיב תוך חיובו, כאמור, בצו מבחן למשך 12 חודשים, של"ץ בהיקף של 200 שעות ובפיצוי המדינה בסכום של 3,000 ₪.

טיעוני הצדדים בערעור

13. המערערת טענה שיש להרשיע את המשיב וזאת בשל כך שלא ניתן משקל נכון לחומרת העבירות, ומנגד, ניתן משקל עודף לנסיבותיו האישיות של המשיב, ובכך שהנסיבות של תיק זה שונות מאלו שבפסק דין אלקובי. עמדתה של המערערת הייתה שיש להשית על המשיב מאסר בפועל של ארבעה חודשים, מאסר על תנאי ופיצויים למדינה.

14. המערערת הפנתה לפסק הדין ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, ניתן ב-21/8/1997, פורסם בנבו (להלן "**פסק דין כתב**") וטענה כי המשיב לא עמד בתנאים שנקבעו בו לענין העדר הרשעה: העדר הרשעה הוא החרג, וההרשעה היא הכלל. נטען כי כי ההלכה היא שיש להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי העלול להגרם לנאשם אם יורשע ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן עלול להגרם לו נזק (והופנינו בעניין זה לפסק דינו של כב' השופט א' שהם ברע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל", ניתן ב-1/1/13, פורסם בנבו). נטען כי המשיב לא הוכיח נזק קונקרטי, שכן אין וודאות כי הנזק, לו הוא טוען, יתממש. המשיב לא ניגש למבחנים, ולא הוכיח כי ניסה לקבל רשיון תיווך ולא קיבלו בשל הרשעתו. הודגש כי רק הרשעה שיש עמה קלון יש בה כדי לשלול רשיון תיווך. מכאן שהנזק לו טוען המשיב הוא נזק רחוק ולא מוכח. בנוסף הוא עובד כשותף בחנות למוצרי טבק, כך שלא הוכחה פגיעה בפרנסתו.

עוד טענה המדינה, כי פסק דין אלקובי שונה בעובדותיו מאלו שבמשפט כאן, וכי מתן עדיפות לאינטרס של המשיב, תפגע קשות באינטרס הציבורי. המשיב פגע באמון שנתן בו מעבידו, יש להעדיף את אינטרס ההרתעה גם בהתחשב בכך שעבירות מסוג זה אינן נדירות; יש להעביר מסר ליתר העוסקים בתחום; מה שהניע את המשיב לבצע את העבירה הוא בצע כסף. המערערת הפנתה למספר פסקי דין של בית משפט השלום בהן הורשעו הנאשמים בעבירות של הברחה מהנמל.

15. הסניגור חזר, אף הוא, על טיעוניו בבית משפט קמא ושם דגש הן על פסק דין אלקובי והן על כך שהדרך לעסוק בתיווך בנדל"ן תחסם לפני המשיב, אם יורשע בדין. עוד עמד על כך שהמשיב פוטר מעבודתו, ופיצוי הפיטורין נשללו ממנו. זאת ועוד: המשיב הספיק לעשות כ-70 שעות של"צ ואף שלם שני תשלומים על חשבון הפיצוי שנגזר עליו לשלם למדינה. הוא אף החל בטיפול שסיימו בינואר 2019. בנוסף נטען כי לגבי חלק גדול מהעבריינים בתחום בו עסקין, עניינם מסתיים בקנס מינהלי. לטיעון זה העירה באת כח המדינה, כי העבירות כאן אינן עבירות מינהליות על פי חוק העבירות המנהליות, תשמ"ו-1985, ואין אפשרות לכן להטיל בגין קנס מינהלי. הסניגור הפנה לפסקי דין בהם בית המשפט נמנע מלהרשיע בעבירות שנושאן מסי ייבוא ומס קניה.

דין והכרעה

16. נקדים תוצאה לדיון ונאמר כי אנו סבורים שיש לבטל את קביעתו של בית משפט קמא לפיה לא הורשע המשיב, ומנגד אין בכוונתנו להתערב בעונשים שנגזרו על המשיב. נבוא עתה לנמק.

17. סעיף 71א לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי (נ"מ) התשמ"ב-1982 מסמיכים את בית המשפט שלא להרשיע אדם מקום בו סבר בית המשפט, שיש לתת צו שירות לתועלת הציבור בנוסף למבחן או בלעדיו וללא הרשעה. **בפסק דין כתב** סוכמה ההלכה מתי ובאילו נסיבות רשאי בית המשפט להמנע מהרשעה, כאשר השיקולים העקריים הם שההרשעה היא הכלל, והמנעות מהרשעה היא החריג, ושיש לשקול מחד גיסא שיקולים של שיקום, ומאידך גיסא שיקולים של אינטרס הציבור. כתבה על כך השופטת דורנר **בפסק דין כתב**:

"בפסיקתנו נקבע, כי המבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי-דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. ראו ר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל [1]".

18. בהתאם לאותה גישה נקבע כי המנעות מהרשעה תהיה בדרך כלל כאשר נתמלאו שני תנאים: פגיעה חמורה בשיקום הנאשם וסוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (וראו **בפסק דין כתב** וכן ברע"פ 3852/14 **ורשואר נ' מדינת ישראל**, בפסקה 11, ניתן ביום 18/8/14 ופורסם בנבו; בע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון**, פסקה 7 לפסק דינו של השופט א' לוי, ניתן ב- 23/7/09 ופורסם בנבו).

השופטת פרוקצ'יה התייחסה (בפסק דינה בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני** ניתן ב-17/8/2000 ופורסם בנבו) לאיזון שיש למצוא בין שני השיקולים - שיקום הנאשם אל מול הפגיעה בשיקולי הענישה הנוספים,

"... משהתבקש בית המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את החריג בדבר המנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם בראייה כוללת. נשקל מן הצד האחד הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שהעבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים תנאים שונים הנוגעים אליו, וביניהם - טיבה עבירה שעבר וחומרתה, עברה פלילי, גילו,

מצב בריאותו והנזק הצפוי לומר הרשעה. באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור גובר בדרך

כלל השיקול הציבורי, ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות

דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין, וזאת,

לרוב, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מהרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעב ריין מההרשעה (ר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל [1]; ע"פ 2972/97 כהנן נ' מדינת ישראל [2]; ע"פ 2513/98 מדינת ישראל נ' שמש [3]; ע"פ 2083/96 כתבנ' מדינת ישראל [4], בע"מ 341)."

19. העבירה של הברחת טובין, איננה מצדיקה ככלל המנעות מהרשעה. עבירות מסוג זה פוגעות, כפי שגם בית משפט קמא קבע, באוצר המדינה, בשוויון בחלוקת הנטל של המסים, באמון הציבור כלפי מערכת המסים ובתחרות

שוויונית בחיי המסחר. מסכימים אנו עם באת כח המדינה, כי עבירות אלו קלות לביצוע, וקשות לגילוי. לפיכך, ההרתעה על ידי ענישה הולמת, היא צורך הציבור.

20. בחנו את נסיבותיו האישיות של המשיב אל מול האינטרס הציבורי ולא מצאנו שהן חריגות ומצדיקות סטייה מהכלל שבמשפט פלילי, הקובע כי משהוכחו העובדות המהוות את העבירות, יש להרשיע. העובדה שלנאשם אין הרשעות קודמות נלקחת בחשבון בדרך כלל בעת ששוקלים את העונש. כמו כן אין אנו סבורים שהמשיב זקוק לשיקום. המשיב אינו עבריין, והוא אף המשיך באורח חיים של עבודה. המשיב עובד בדואר ואף הנו שותף ועובד בעסק של סיגריות עם דודו. הטענה של המשיב כי אם יורשע, תחסם דרכו לעסוק בתיווך מקרקעין, איננה משכנעת. נפסק כי על מנת שיראו באפשרות שדרכו של אדם תחסם מלעסוק במקצוע מסוים, כמצדיקה להמנע מהרשעה, על הנאשם לשכנע, שהסיכון הוא קונקרטי ומוחשי. ברע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל** (ניתן ב-10/11/14 ופורסם בנבו, כתב השופט שוהם לעניין זה כדלקמן:

"בראש ובראשונה אבקש להתייחס לטענה, לפיה "די במידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי" כדי להימנע מהרשעתו של הנאשם. גישה זו אינה עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית משפט זה, לפיה יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא "לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו", ולבסס טענות אלה בתשתית ראייתית מתאימה (עניין לוזון; רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.4.2014); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.3.2013)). החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי, מתיישבת עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם. אימוץ עמדתו של המבקש, עלולה להוביל לסטייה מהאיזון הבסיסי העומד ביסודו של החריג, ואת זאת אין בידי לאפשר. יתר על-כן, המבקש אף לא טרח לתמוך את טענתו בתשתית ראייתית מתאימה, ולטעמי אין די בהצגת הסכם עבודה, לפיו הרשעה בפלילים עשויה להשליך על תעסוקתו העתידית של המבקש".

21. במקרה שלפנינו - המשיב לא הביא ראיה על כמה זמן למד בקורס לקראת הבחינות לקבלת היתר לעסוק כמתווך מקרקעין, לא כמה הייתה העלות של הלימודים, האם למד לאחר שביצע את העבירה או לפניה, מדוע לא ניגש לבחינות, שהרי בעת שהתקיימו עדיין לא הורשע, ויתכן שהיה נכשל בלא קשר להרשעה או להעדרה. כל אלו מצטברים אצלנו לדעה כי העיסוק בתיווך אינו הכרח בעל יעבור אצל המשיב, וכי הצגתו כמשאת נפש, יתכן ובאה לצורכי משפט זה. זאת ועוד: אין כל בטחון כי הרשעה בדין תמנע ממנו לעסוק בתיווך נדל"ן, שכן ההחלטה אם לפוסלו מלעסוק במקצוע זה נתונה בידי מי שהחוק הסמיכו לכך (וראו לעניין זה את דבריו של השופט רובינשטיין ברע"פ 3515/09 **מנחם פדאל נ' מדינת ישראל** ניתן ביום 21/5/09 פורסם בנבו, שם קבע השופט רובינשטיין לגבי סטודנט למשפטים שמעד חד פעמית, שלגבי עתידו המקצועי תחליט לשכת עורכי הדין, שלה הסמכות לקבוע כך. גישה זוהי עולה גם ברע"פ 2729/07 (מחוזי חיפה) **סאלמה סלים נ' מדינת ישראל**, ניתן ב-21/2/08 פורסם בנבו, שם קבע בית המשפט כי ראוי שנסיונות המקרה בדבר המשך הדרך המקצועית של סטודנט לעריכת דין או למקצוע ראיית החשבון, תקבע על ידי לשכת עורכי הדין או לשכת רואי החשבון, שלהן הסמכות על פי הדין לאשר היתר עיסוק, והן תשקולנה, בבוא העת את כל הנסיבות ותחלטנה אם להעניק את הרשיון או לשללו.

22. נציין עוד שבחנו את העובדות שעולות מפסק הדין בעניין אלקובי. אנו סבורים שאין הן זהות.

כך רמת האמון שניתנה למשיב לעומת זו שהייתה בעניין אלקובי, הייתה מוגברת: המשיב היה בעל היתר כניסה לנמל מתוקף תפקידו כאיש מכירות המוכר טובין מהחנות לאוניה על פי בקשת הימאים. הוא היה פטור מחובת בדיקה בעת היציאה או הכניסה שלו לנמל. מנגד לאלקובי היה אישור כניסה ויציאה חד פעמי. עיקר השוני הוא שאלקובי שכנע את בית המשפט שאם יורשע, לא יקבל רשיון לשמש בתפקיד משיט, על אף שלמד בבית ספר לשיט. כמו כן אלקובי היה מובטל במשך שנתיים, לא הצליח למצוא עבודה ולהתפרנס, בעוד שהמשיב שלפנינו עובד ומתפרנס.

23. באשר לענישה שנדרשה על ידי המדינה, אנו סבורים שבית משפט קמא לא טעה טעות המצדיקה את התערבותו. לעניין העונש הראוי, שקלנו אף אנו, כמו בית משפט קמא, את העדר ההרשעות של המשיב, את התרשמותו של קצין המבחן כי מדובר בהרשעה חד פעמית ואת נטילת האחריות של המשיב על התנהלותו. נוסף כי בית משפט קמא כתב בפסק דינו כי כתב האישום הוגש בחודש מרץ 2017 בעוד שהעבירות בוצעו בחודש דצמבר 2014. על אף שבית משפט קמא ציין כי עובדה זו לא נלקחה על ידו בחשבון, אנו סבורים שלחלוף הזמן ולעיוני הדין יש משקל בעת קביעת העונש, ולקחנו גם אותו בחשבון.

24. כשאנו מאזנים בין כל הנתונים שלפנינו מצאנו לנכון לדחות את בקשתה של המדינה לגזור עונש של מאסר בפועל ומאסר על תנאי ומשאירים את העונשים שגזר בית משפט קמא על כנם.

התוצאה לסיכום היא כדלקמן:

אנו מרשיעים את המשיב בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום: בעבירה של הברחת טובין לפי סעיף 211(ר)(1) לפקודת המכס ובעבירה של החזקת טובין טעוני מס מבלי ששולם המס המגיע עליהם ללא סיבה מוצדקת לפי סעיף 22(א)(3) לחוק מס קניה (טובין ושירותים) התשי"ב-1952.

אנו מאשרים את קביעותיו של בית משפט קמא לעניין העונש, דהיינו חיובו של המשיב לשלם למערערת פיצויים בסכום של 3,000 ₪, צו מבחן ל-12 חודשים ממועד הטלתו על ידי בית משפט קמא וכן של"צ בהיקף 200 שעות על פי התוכנית שאישר בית משפט קמא. הוראותיו של בית משפט קמא באשר לאופן ביצוע השל"צ וצו המבחן, נשארות על כנן.

המזכירות תמציא את העתק פסק הדין לשירות המבחן למבוגרים.

ניתן היום, כ"ז ניסן תשע"ח, 12 אפריל 2018, במעמד הנוכחים.

ש' שטמר, שופטת
עמיתה

א' אלון, שופטת

י' גריל, שופט בכיר
[אב"ד]